

deri indeholdte Bestemmelse er af Forsigtighed bleven sat ind i det andet Thing, hvor man vilde, at Pensioneringen foreløbig skulde blive staaende hen i den gamle Tilstand, forsaavidt man saa, at Pensionerne ellers vilde blive for bebyrdende for Fonden. Efter de Sandsynlighedsberegninger, der ere blevne anstillede, tror jeg, som sagt, ikke, at der har været nogen egentlig Anledning dertil, men jeg kan naturligvis heller ikke have Noget imod den lille yderligere Forsigtighedsforandring, som det omtalte Underændringsforslag gaar ud paa. — Tilføielsen fra Udvalgets Flertals Side til det sidste Punktum af § 6 maa jeg anse for meget heldig. Hvad der deri udtales, var naturligvis ogsaa Tanken fra Ministeriets Side, men den bør vistnok komme udtrykkelig frem. — I § 7 er der af Udvalgets Flertal foretaget den Forandring, at der er føiet et sidste Punktum til i 2det Stykke, saalydende: „Naar Ministeriet har bifaldet Kommissionens Bestemmelser, sørger det for deres Sværkættelse.“ Jeg skal hertil bemærke, at naar denne Bestemmelse ikke stod der tidligere, da var Grunden dertil ganske sikkert ikke den, at Ministeriet fandt nogen Besværighed ved at skulle bifalde de omhandlede Bestemmelser, men mere en vis Tilbøielighed fra det andet Things Side til at ønske Sagen ordnet, uden at Ministeriet fik nogen Del i den endelige Afgjørelse. Det er altsaa egentlig herom, at Spørgemalet dreier sig, medens der fra Ministeriets Side sandelig ikke kan komme Betænklichkeiten frem ved den foreslaaede Tilføielse. Hvorvidt man nu paa et andet Sted vil lægge nogen særdeles Vægt paa, at der ikke sker en saadan Tilføielse, skal jeg lade være usagt. Det vilde dog forekomme mig meget besynderligt, om man vilde gjøre det; thi det er min fulde Overbevisning, at det har ikke Stort at betyde, hvad enten man fastsætter det One eller det Andet. Fra den ene Side siger man, at det dog er i sin Orden, at det er Ministeriet, som tager den endelige Bestemmelse om et saadant Punkt med Hensyn de til geistlige Embeder, og at det bør staffe sig fuldstændig Overbevisning om, at der gaar frem paa den rette Maade herved. Paa den anden Side siger man derimod, at det jo dog, naar der udnævnes

en Kommission, hvoraf Formanden indsættes af selve Kirkeministeren, og de to andre Medlemmer vælges, det ene af Amtsraadet og det andet af Sogneraadet, hvilke Folk maa antages at have Kjendskab til de lokale Forhold og at ville undersøge nøie, hvorledes Stillingen i det Hele viser sig at være for Præsten, ogsaa bør være dem, der have den bestemteft begrundede Dom i saa Henseende, og som derfor bør have den afgjørende Stemme. Men hvad enten man nu fastsætter det One eller det Andet, saa tror jeg dog, som sagt, at man i Virkeligheden fornødtigvis vil komme til det samme Resultat. Det vilde jo dog nemlig vistnok være ganske urimeligt, om Kirkeministeriet nogensinde skulde vilde falde paa at forsøge paa at kritisere de Afgjørelser, der fandt Sted af en saadan Kommission. Der maatte da frembyde sig ganske særlig Anledning dertil, men hvor der kunde befrygtes at ville være en saadan ganske særlig Anledning for Kommissionen til at søge at gaa i en vis Retning, der vilde det jo være besynderligt, om Ministeriet, der selv udnævner Formanden i denne, ikke gjennem ham vilde søge at staffe sig saamegen Vægt i saa Henseende, som behøvedes. Jeg tror altsaa ikke, at det paa-gjældende Punkt i og for sig har nogen syn-derlig praktisk Betydning, og jeg haaber derfor, at det heller ikke vil fremfalde Anstød fra nogen af Siderne, hvilken Bestemmelse der saa tages.

Forskriften i Udvalgets Flertalsforslags § 8 har jo været Gjenstand for overordentlig megen Omtale i det andet Thing, og den er jo ogsaa bleven dragen frem her fra forskjellige Sider. Det er ganske vist, saaledes som det ogsaa blev fremhævet af det andet Medlem for 4de Areds (Sonne), der jo har stillet et Underændringsforslag til denne Paragraf, at den herhenhørende Bestemmelse i selve Ministeriets Forslag, overensstemmende med hvad Kirkekommissionen havde udtalt sig for, havde den Giendommelighed, at der derefter var visse Handlinger, som man, om Udtrykket end ikke ligemeget passer paa dem alle, kunde betegne som sakramentale Handlinger, for hvis Bedkommende der gaves et Forbud mod at modtage Noget som-